

politiske og borgerlige Foreninger. Det er den selvfølgeligste Sag, at D. K.s Kredse melder sig til dette Arbejde for de Medlemmers Vedkommende som ikke hører til paa andre Lister, og forlanger at være med ved Opstillingen af en saadan Fællesliste; ingen vil med Skygge af Ret kunde nægte dem det. Selvfølgelig maa der samtidig forsøges Samarbejde med de rene politiske Lister, selv om der ingen Sandsynlighed skulde være for at faa et saadant i Gang.

„Men Kredsene har ingen Kvinder, som egner sig til Arbejde i et Sogneraad,“ siges der flere Steder. — Saa maa Kredsene arbejde paa at gøre Kvinderne egnede dertil, og dette vil aller bedst ske ved at oprette de af os saa tidt anbefalede Kursus i Samfundslære, eller rettere Aftenskoler i Samfundslære. Lad der forud for et Kommunevalg i Kredsene finde en Undervisning Sted i alt, hvad der vedrører det kommunale Liv, lad Deltagerne faa Lejlighed til at se og gennemgaa et Kommuneregnskab, lære, hvorfra Indtægterne kommer, og hvortil Udgifterne gaar — Lysten til at beskæftige sig med Kommunalpolitik skal nok herved vækkes, og hvad mere er, Kredsens Ledere skal nok faa Indblik i, hvilke Medlemmer, der vil egne sig til at sidde i Kommunalraadet og hvem ikke, thi det vil hurtig vise sig under Samtalen mellem Læreren og Eleverne, hvem der virkelig har Vilje og Evne til at gaa tilbunds i Tingene, og en Interesse, paa hvilken der kan bygges Forventninger.

Efterhaanden som Lighedsprincippet mellem Mand og Kvinde mere og mere gennemtrænger vor Lovgivning, og de gamle Skel forsvinder, vil Arbejdet indenfor Dansk Kvindesamfund i stigende Grad komme til at paahvile de enkelte Kredse, og Fællesstyrelsens, Gerning vil for en stor Del komme til at bestaa i at vejlede og understøtte Kredsenes Styrelser og befordre Samarbejdet mellem Organisationsens enkelte Led. Et Skridt i denne Retning er Distriktsinddelingen med den stedbundne Repræsentation i Fællesstyrelsen. For enhver Kreds, som med god Vilje og Arbejdslyst tager fat, ligger der en stor Arbejdsmark at opdyrke. Kvindernes sociale Forstaelse maa vækkes, og det behøver ikke alene

at ske ved oplysende Foredrag i stor og bekostelig Stil, det kan ske paa Medlemsmøderne, ved at man i denne snævre og fortrolige Kreds samtaler om de Opgaver udenfor Hjemmet, som i særlig Grad har Krav paa Kvindernes Interesse og overvejer, hvorledes Kredsen kan bidrage til deres Løsning. — Forholdene er selvfølgelig højst forskellige i de forskellige Kredse, men alle Steder findes der Opgaver, som kalder paa Kvindernes Hjælp.

Findes der Kvinder i paagældende Kommunalraad, bør Kredsen søge Samarbejde med dem og paavirke dem i kvindesaglig Retning, findes der ingen Kvinder i Raadet, bør Kredsen ved enhver Lejlighed, hvor det drejer sig om Kvinders Interesser, sætte sig i Forbindelse med de mandlige Sogneraadsmember og lade dem forstaa, at der findes Kvinder i Sognet, som med Interesse og undertiden med Kritik følger Raadets Arbejde.

Udviklingen gaar stadig i Retning af at aflaste Kvinderne for Arbejde i Hjemmene; den Tid, som herved spares for Hjemmets Kvinder maa ikke gaa til Spilde med ørkesløs Tidsfordriv, thi det vil betyde en Sænkning af den husmoderlige Kultur og dermed ogsaa en Sænkning af Hjemmenes Kultur, men den indvundne Tid bør bruges af Kvinderne til efter Evne ude i Samfundslivet at varetage de Opgaver, som engang var Hjemmets, og som aldrig vil kunne blive løst paa en tilfredsstillende Maade, hvis Kvinderne undslaar sig ved at yde deres Medvirken. At overbevise Kvinderne om deres Pligter paa dette Omraade, og at lære dem at elske disse Pligter, er det Arbejde, som paahviler Dansk Kvindesamfunds Kredse; det gøres ikke paa én Dag, heller ikke paa ét Aar, det kræver som enhver Omdannelsesproces sin Tid, og det kræver af de ledende først og fremmest Taalmodighed og virkelig Kærlighed til Opgaven.

Kommunevalget i 1917 betyder et tabt Slag for Kvindesagen — det hjælper ikke at ville bortforklare denne Kendsgerning — men der er endnu Tid til at vinde et nyt, hvis vi drager den rette Lære af dette Nederlag og gør den rette Brug af de fire Aar som ligger foran os inden næste Slag.

Skal Kvinderne kapitulere overfor Verdenskrigen?

—o—

„Under den franske Revolution samlede Kvinderne sig og gik i sluttet Trop til Kongen med Raabet: *Giv os Brød*, saaledes burde ogsaa vor Tids Kvinder samles og raabe: *Giv os Fred* —“

Disse Ord, som fornylig udtaltes i en sluttet Kreds af en af Sveriges yngre Forfatterinder, illustrerer ypperligt det daadristige Foretagende, som har faaet Navnet: „*Kvindekongressen i Haag 1915*“, da nogle Tusind Kvinder, deriblandt Repræsentanter for Nationer, som sloges paa Liv og Død, i Forening raabte paa Fred.

Baaret af en stærk Følelse af Kvindernes Søsterskab over hele Verden og Kvindernes specielle Opgave i Fredens Tjeneste, som Kongressen gav Udtryk for, drømte mange af Deltagerne om, at Raabet *Fred* som et voksende Ekko vilde rulle videre fra Kvinde til Kvinde i krigsførende som i neutrale Lande. Man drømte om, at Haagerkongressen skulde virke som Stenen, der, kastet i Vandet danner Ring efter Ring, indtil Bevægelsen har naaet de yderste Grænser. Eller med andre Ord, man drømte om, at Kvinderne skulde være i Stand til at sætte saadanne Stemningsbølger i Bevægelse, at Magtindehaverne ikke skulde kunne modstaa Trykket, og at Fredsunderhandlinger følgelig vil blive optaget.

Forhaabningerne om en Mæglingsaktion af de neutrale Landes Regeringer, et Ønske som udtryktes i en af Kongressens Resolutioner, steg yderligere, da Haagerkongressens Udsendinge fik Lejlighed til for Regeringsrepræsentanter i de neutrale Lande at fremføre Kongressens Anmodning om en saadan Konference, og, fra Medlemmer af krigsførende Landes Regeringer, modtog Udtalelser, som var gunstige for denne Plan.

Svenske Kvinder gav Haagerkongressens Bøn til de neutrale Regeringer sin varmeste Tilslutning, og man har ogsaa fra andre Sider gjort Henstillinger, sidst i Kristiania i Septbr. 1916, til den nordiske Ministerkonference, som afholdtes der. Denne Konference er-